

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/162/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113219031
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113219031.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobkyne: PaedDr. T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., P. X, zast. JUDr. Petrom Rakom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 13, proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, zast. Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan, s.r.o., so sídlom Užhorodská 21, Košice, o zrušenie rozhodcovského rozsudku s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C/168/2013-229 zo dňa 16.05.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 11C/168/2013-236 zo dňa 28.05.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok s tým, že ho opravuje čo do č. k. tak, že správne znie: 11C/168/2013-229 v spojení s opravným uznesením č. k. 11C/168/2013-236 zo dňa 28.05.2014.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu JUDr. Petra Raka, advokáta so sídlom v Prešove, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku trovy odvolacieho konania vo výške 83,87 eur.

Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C/1836/2012 zo dňa 19.01.2012.

Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 154,67 eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 52 ods. 1 až 4; 53 ods. 1 až 5 Občianskeho zákonníka, §§ 40 ods. 1; 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, pričom konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 28.06.2013 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C 1836/2012 zo dňa 19.1.2012 podľa § 40 ods. 1 písm. a/, c/, g/, j/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Poukázala na to, že rozhodcovským rozsudkom bola zaviazaná zaplatiť žalovanému sumu 102,90 eur ako náhradu nákladov za odmenu sprostredkovateľa za sprostredkovanie poistnej zmluvy zo dňa 25.12.2007. Tvrdila, že s novými VPP žalovaného nesúhlasila a že článok VII. bod 7a (zrejme správne XVII), podľa ktorého poisťovňa má voči poistníkovi nárok na zaplatenie sumy rovnajúcej sa výške provízie, ktorú odporca ako poisťovňa zaplatil sprostredkovateľovi, ktorý sprostredkoval uzatvorenie poistnej zmluvy, je nezrozumiteľný, neurčitý a preto neplatný. Navyše toto

ustanovenie znevýhodňuje spotrebiteľa a je v rozpore s dobrými mravmi. Uplatnený nárok žalovaný vôbec nešpecifikoval a nepreukázal. Žalobkyňa poprela platnosť rozhodcovskej doložky, v čl. XV.VPP, ktorú neuzatvorila. Navyše dohoda zmluvných strán o tom, že majetkové spory bude riešiť výlučne rozhodcovský súd je neprijateľnou zmluvou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Poukázala na závery uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica 17CoE 47/2011 zo dňa 24.2.2011 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo 1/12. Spochybnila objektívnosť rozhodcovského súdu, ktorý vydal v skrátanom konaní rozhodnutie, pričom lehota na podanie odporu bola len 5 dní, čo je 1/3 lehoty na podanie odporu voči platobnému rozkazu v súdnom konaní. Podmienkou podania odporu navyše bolo zaplatenie sumy 72 Eur. Aj priznaná náhrada trov konania podľa žalobkyne vo výške 276,- eur je mnohonásobne vyššia ako pri zastúpení advokátom v skrátanom súdnom konaní. Zdôraznila, že rozhodcovský rozsudok je paaktom ako to uzavrel aj Najvyšší súd v rozhodnutí 3Cdo 146/2011.

Na základe dokazovania vykonaného výsluchom účastníkov, oboznámením sa s poisťnou zmluvou č. 4466790003, všeobecnými poisťnými podmienkami a osobitnými zmluvnými dojednaniami k tejto zmluve, záznamu o požiadavkách a potrebách klienta, dodatkom č. 2 k VPP, spisom Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C 1836/2012 ako aj ďalším spisovým materiálom súd prvého stupňa sa vysporiadal predovšetkým s otázkou, či žalobkyňa má v danom prípade status spotrebiteľa, keď poisťnú zmluvu uzatvárala v mene žalovaného, ktorého zastupovala na základe zmluvy o sprostredkovaní poistenia so sebou ako poisťníkom.

V súvislosti s týmto skúmaním súd prvého stupňa ustálil, že aj keď žalovaný ako poisťovateľ (zastúpený žalobkyňou) nepochybne konal pri uzatváraní poisťnej zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania, žalobkyňa v pozícii poisťníka nekonala v rámci svojej obchodnej či podnikateľskej činnosti, keďže uzatvárala pre seba životné poistenie. Už samotná táto skutočnosť vylučuje záver o tom, že konala pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania. Je potrebné rozlíšiť záväzkovo právny vzťah medzi žalovaným a žalobkyňou založený zmluvou a sprostredkovaní poistenia, pričom je pravdou, že v tomto právnom vzťahu má činnosť žalobkyne charakter podnikania, ale tento právny vzťah je potrebné odlíšiť od právneho vzťahu, ktorý vznikol na základe poisťnej zmluvy (ktorá sa nepochybne považuje za spotrebiteľskú zmluvu) uzavretej medzi žalovaným ako poisťovateľom (v zastúpení žalobkyne ako sprostredkovateľky poistenia) a žalobkyňou ako poisťníkom. Nie je možné tieto dve pozície žalobkyne stotožniť, pretože žalobkyňa uzatvárala pre seba životné poistenie a poisťné z tejto zmluvy platila ako fyzická osoba, nie podnikateľka. V ustanovení § 52 ods. 4 OZ zákon definuje spotrebiteľa ako fyzickú osobu, ktorá nie len pri uzatváraní, ale aj plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa teda aj vzhľadom na túto charakteristiku má status spotrebiteľa.

Po vyriešení uvedenej otázky sa súd prvého stupňa následne zaoberal platnosťou rozhodcovskej doložky, pričom konštatoval, že základom pre jej posúdenie bolo zistenie, či rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná. V takom prípade by totiž nemohlo ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 53 ods. 1 OZ).

Vychádzajúc z ustanovenia § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa súd prvého stupňa zaoberal tým, či žalobkyňa mohla ovplyvniť obsah rozhodcovskej doložky upravenej v osobitných zmluvných dojednaniach.

V rámci tohto skúmania zistil podľa obsahu rozhodcovskej doložky, ktorá je v predtlačenom formulári, vzhľadom na jej text, že je vylúčené, aby žalobkyňa mohla ovplyvniť jej obsah. Ak by aj žalobkyňa nepodpísala spomínané osobitné zmluvné dojednania, platila by XV. časť VPP, ktorá obsahovala rozhodcovskú doložku. VPP sú pritom zo zákona (§ 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka) súčasťou poisťnej zmluvy, takže platia, aj keby ich žalobkyňa nepodpísala. Nie je dôležité to, či si žalobkyňa prečítala alebo neprečítala VPP a osobitné zmluvné dojednania. Rozhodujúce je, že žalobkyňa nemohla ovplyvniť obsah rozhodcovskej doložky, ktorá bola upravená nielen v osobitných zmluvných dojednaniach, ale aj v časti XV. VPP tvoriacich zákonnú súčasť poisťnej zmluvy, ktoré by platili bez ohľadu na to, či poisťník podpíše VPP alebo nie. Navyše žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný požadoval od klientov podpisy nielen na návrhu poisťnej zmluvy, ale dva podpisy aj na tlačive označenom ako VPP, nikdy nebola ako sprostredkovateľka poistenia upozornená na rozhodcovskú doložku a bez všetkých spomínaných podpisov by poistenie uzavreté nebolo.

Prvostupňový súd konštatoval, že táto výpoveď žalobkyne sa zhoduje s výpoveďami všetkých spotrebiteľov poistenia, ktorých súd vypočúval ako svedkov v obdobných sporoch poisťníkov proti žalovanému o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednania spočíva na dodávateľovi teda žalovanom tak, ako to jasne vyplýva z § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý dokonca zakotvuje fikciu o tom, že zmluvné ustanovenia sa nepovažujú za individuálne dohodnuté. Opak musí preukázať dodávateľ.

V danom prípade žalovaný toto dôkazné bremeno neunesol a ťažko si možno predstaviť opak v prípade predtlačeneho formulára. Žalovaný ako jediný dôkaz označil „Záznam o požiadavkách a potrebách klienta“ zo dňa 28.12.2009 podpísaný žalobkyňou. Ten je tiež v predtlačenom formulári (okrem následných kolóniek týkajúcich sa predmetu poistenia a poistného). V predtlačenej časti formulára je uvedené, že v prípade vzniku sporov vyplývajúcich zo sprostredkovania poistenia je možné na ich mimosúdne vyrovnanie využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. a VPP poisťovne platných od 21.5.2007. Uvedená veta je však absolútne bezvýznamná pre tento spor, nepreukazuje, že boli poskytnuté informácie spotrebiteľovi o rozhodcovskom konaní, ale upozorňuje len na možnosť riešenia sporov v rozhodcovskom konaní, navyše nie sporov z poistenia, ale zo sprostredkovania poistenia a nie v zmysle aktuálnych VPP (v danom prípade platných od 1.1.2009), ale skorších VPP - platných od 21.5.2007. Navyše z výpovede žalobkyne, ale aj z dôkazov predstavujúcich výpovede svedkýň ako sprostredkovateľiek poistenia v iných súdnych sporoch jasne vyplynulo, že k žiadnemu individuálnemu vyjednávaniu nedošlo.

Napriek snahe žalovaného spochybníť aktuálnu právnu úpravu konkrétne § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka sú jeho závery právne irelevantné. Toto zákonné ustanovenie je platné a v zmysle neho spornú rozhodcovskú doložku je potrebné považovať za neprijateľnú podmienku.

Žalovaný preukazoval individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky aj dodatkom č. 2 k VPP (č.l. 147). V ňom v bode 7 sa uvádza, že XVII. časť VPP sa dopĺňa o odsek 11 b/, ktorý znie: „Pokiaľ poisťník uzavrel poistnú zmluvu po 21. 5. 2007 a pokiaľ k právnemu režimu podľa XV. časti týchto VPP podpisom VPP a zároveň podpisom bodu 2 osobitných zmluvných dojednaní pristúpil, má právo XV. časť týchto VPP odmietnuť v lehote 30 dní od vydania dodatku č. 2 k VPP“. Uvedený dodatok je zo dňa 15.12.2008 a neobsahuje žiadne podpisy účastníkov. Za pozornosť stojí, že nebol predložený ani Arbitrážnemu súdu, keďže nenachádza sa v jeho spise, ktorý súd má k dispozícii. Javí sa, že si ho zhotovil žalovaný bez toho, aby ho predložil žalobcovi po vyše roku od uzavretia poistnej zmluvy, zrejme v snahe vyvodiť záver o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská zmluva, za ktorú sa považuje aj rozhodcovská doložka, však musí mať písomnú formu, inak je neplatná a musí byť obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami (! 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z.). Rozhodne teda žalovaným vyrobený dokument nemožno považovať za rozhodcovskú doložku, prípadne jej dodatok a je bez právnej relevancie. Aj v prípade, ak by žalobkyňa podpísala uvedený dodatok, nič by to nemenilo na závere o tom, že rozhodcovská doložka nebola individuálne vyjednaná. Právne irelevantná je aj vzhľadom na to, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka je zo zákona neplatná (§ 53 ods. 5 OZ). Ide o jej absolútnu neplatnosť zo zákona s účinkami ex tunc. Odstúpiť pritom možno len od platného právneho úkonu. Pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv nie je dôležité to, že spotrebiteľ zmluvu podpísal a s podmienkami zmluvy súhlasil. Ustanovenia zmluvných podmienok, ktoré sú formulárovo predtlačené a neumožňujú jednoznačne slabšej strane (spotrebiteľovi) ich modifikáciu, predstavujú možnosť vyvolania nepriaznivých následkov na strane spotrebiteľa (nález Ústavného súdu ČR III. US 562/12 zo dňa 24.10.2013, I. US 199/11). Tento uhol pohľadu spočívajúci v rozhodujúcom princípe a to princípe ochrany práva spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je rozhodujúci pri spotrebiteľských právnych vzťahoch. Ani argumentácia žalovaného o vylúčení posudzovania neprijateľných zmluvných podmienkach v poistných zmluvách s ohľadom na smernicu Rady 93/13/EHS neobstojí. Súd svoje rozhodnutie vyvodil z právnych noriem uvedených vyššie a tieto sú v súlade s európskou právnou úpravou a judikatúrou. Navyše príslušná časť Smernice sa netýka rozhodcovskej doložky, ale podmienky vyplývajúcej z poistného rizika.

Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že pri rozhodovaní si osvojil právne závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozhodnutiach 6MCdo 9/2012, 6Cdo 1/2012, 6Cdo 3/13, 6ECdo 7/13 a nesúhlasí so závermi rozhodnutí, na ktoré poukázal žalovaný, a ktoré prijali súdy nižšieho stupňa. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR 3MCdo 14/11, na ktoré poukázal žalovaný, to neobsahuje jednoznačný právny

záver, ale vytýka súdom nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí, týkajúcich sa posúdenia možnosti odstúpenia od rozhodcovskej doložky. Nález Ústavného súdu SR, o ktorý sa žalovaný tiež opiera, sa týka procesných nedostatkov postupu všeobecných súdov v súvislosti so zásadou kontradiktórnosti, ktorej porušenie znamenalo zásah do konkrétnych ústavných práv žalovaného, nerieši (a ani z pohľadu jeho kompetencie nemôže) nahrádzať všeobecné súdy a preskúmať ich právne názory, okrem prípadov arbitrárnych rozhodnutí. Ústavný súd teda vecne sporný problém - otázku platnosti rozhodcovskej doložky neposudzoval.

Prvostupňový súd sa stotožnil s právnymi názormi vyslovenými senátom Najvyššieho súdu SR 6Cdo, konkrétne v rozhodnutí 6Mcdo 9/12, 6Cdo 1/12, 6Cdo 3/13 a 6ECdo 7/13.

Spotrebiteľ podpísal rozhodcovskú doložku, pretože inú možnosť nemal, pokiaľ chcel uzatvoriť poisťnú zmluvu. Žalovaný nepreukázal, že by žalobca ako spotrebiteľ bol informovaný o rozhodcovskom konaní ako inštitútu, o jeho rozdieloch v porovnaní so súdnym konaním, o rokovacom poriadku rozhodcovského súdu. Princíp ochrany práv spotrebiteľa je dôležitejší ako princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), na čo poukázal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6MCdo 9/12.

Vykonané dôkazy - výpoveď žalobcu a svedkyne P. a listinné dôkazy obsahujúce výpovede svedkýň - sprostredkovateľiek poistenia v iných súdnych sporoch vylučujú poskytnutie týchto informácií.

Rozhodcovský súd si podľa rozhodcovskej doložky vyberá sám žalovaný. Už táto okolnosť vyvoláva pochybnosti o nezaujatosti rozhodcovského súdu, keďže aj jeho činnosť má charakter podnikania. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na náleze Ústavného súdu ČR vo veci sp. zn. II. US 2164/10 zo dňa 01.11.2011.

Vychádzajúc z vyššie uvedených myšlienok s poukazom na rokovací poriadok Arbitrážneho súdu Košice, ktorý je súdu a nepochybne aj žalovanému známy z iných súdnych sporov (napr. 11C/424/2012) súd prvého stupňa dospel k záveru o poškodení procesných práv spotrebiteľa, pretože jednoznačne znevýhodňuje spotrebiteľa oproti súdnemu konaniu. Poukázal tiež na zásadu písomnosti rozhodcovského konania, na to, že spotrebiteľ má síce možnosť žiadať nariadiť pojednávanie, ale len za poplatok 36,- eur, navyše musí platiť aj paušál na správne náklady, ktorý je odstupňovaný podľa hodnoty sporu (od 84 do 6.000 eur), na podanie odporu voči rozhodcovskému rozsudku (neúmerne krátka 5 dňová lehota), fikciu o doručení rozsudku, ktorá platí aj v prípade, že adresát sa nezdržiava na adrese doručovania, na okolnosť, že v prípade procesných úkonov je podmienkou prijatia takéhoto procesného úkonu zaplatenie príslušného poplatku (podmienkou na podanie odporu je zaplatenie 72,- eur), neupravené oslobodenie od poplatku v dôsledku hmotnej núdze spotrebiteľa a pod.

Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že zmluvná podmienka obsahujúca rozhodcovskú doložku v čl. XV. VPP, ale aj v osobitných zmluvných dojednaniach v ods. 3 je neprijateľná a teda neplatná, a preto žalobe vyhovel. Zároveň tým bol daný aj zákonný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z.

Vo vzťahu k ďalším uplatneným dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku súd prvého stupňa konštatoval, že nepovažoval za potrebné sa nimi zaoberať, pretože bolo by to nadbytočné. Rozhodujúci bol pre rozhodnutie uznaný dôvod podľa § 40 ods. 1 písm. c/ s dôsledkom záveru o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, keďže ďalšie dva dôvody uplatnené žalobu takýto dôsledok nemajú (§ 43 citovaného zákona).

K svojmu záveru súd prvého stupňa tiež uviedol, že celkové správanie sa žalovaného voči poisťníkom počnúc zakomponovaním sporného článku do objemovo rozsiahlych VPP týkajúcich sa rozhodcovskej doložky alebo čl. XVII. zakladajúceho právo na vymáhanie vrátenia provízií vyplatených sprostredkovateľovi poistenia od poisťníka „skrytého“ v rozsiahlych záverečných ustanoveniach, neinformovaní poisťníka o dôsledkoch zániku poistenia v súvislosti s daným článkom a uplatnením príslušnej pohľadávky, ale rovno doručenie rozhodcovského rozsudku, možno hodnotiť ako správanie v hrubom rozpore s pravidlami morálky. Je nepochopiteľné aj to, že žalovaný uplatňuje voči žalobkyni vrátenie provízie za sprostredkovanie poistenia, hoci žalobkyňa ako sprostredkovateľka tieto provízie vrátila. Takýto postup je minimálne v hrubom rozpore s pravidlami morálky. Rozhodne sa nemožno stotožniť s názorom žalovaného o tom, že zákonný dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku musí

byť uvedený už v žalobnom petite, zo žiadneho právneho predpisu takýto záver nevyplýva. Podobne bezvýznamná je aj skutočnosť, že žalobkyňa nepodala odpor voči rozhodcovskému rozsudku. Žalovaný by si mal uvedomiť, že namieta sa neplatnosť rozhodcovskej doložky, ktorá spôsobuje nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, a teda nezáväznosť (ničotnosť) jeho rozhodcovského rozsudku. Bolo by nezmyselné vyžadovať od žalobkyne, aby voči takémuto paaktu mala podávať odpor. Zo zákona o rozhodcovskom konaní nevyplýva povinnosť pred podaním žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku využiť opravné prostriedky voči nemu. Naopak, prekluzívna 30 dňová lehota plynie od doručenia rozhodcovského rozsudku, nie od jeho právoplatnosti.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa právne podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V konaní úspešnej žalobkyne priznal právo na náhradu trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia 04.02.2014, účasť na pojednávaní 25.04.2014 a účasť na pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku 16.05.2014, pri tarifnej odmene za 1 úkon právnej služby á 61,87 Eur a za posledný úkon s poukazom na ustanovenie § 13 a ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách advokátov á 30,93 eur + režijný paušál 3 x 8,04 eur a 20% DPH vo výške 35,76 eur, celkom 154,67 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa vo veci konal napriek tomu, že nebol zaplatený súdny poplatok, čím porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Žalobkyňa de facto uzatvárala zmluvu sama so sebou. Zmluvu podpísala na strane jednej ako poisťník a na strane druhej ako sprostredkovateľ poistenia. Pri tejto činnosti sa nemohla rozdvojiť, a teda pri podpísaní zmluvy za poisťníka zabudnúť na všetky svoje povinnosti a vedomosti ako sprostredkovateľa poistenia. Priamo profitovala aj z uzavretia zmluvy ako podnikateľ - sprostredkovateľ poistenia. Preto u nej nemožno oddeliť jej povinnosti a vedomosti ako dodávateľa a ako poisťníka a už vôbec nie, ak v dôsledku takéhoto postavenia mala plniť povinnosti sama voči sebe. Psychická zložka osobnosti fyzickej osoby bola v postavení oboch zmluvných strán rovnaká. Z právnych predpisov vyplývali pre žalobkyňu vo vzťahu k uzatváraniu zmlúv viaceré povinnosti, okrem iného aj poučiť klientov, t. j. samú seba, o mimosúdnom riešení sporov. Tieto zákonné povinnosti mala aj žalobkyňa a je nelogické tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že žalovaný nepreukázal, že žalobkyňa bola informovaná o rozhodcovskom konaní, o rozdiely v porovnaní so súdnym konaním, o rokovacom poriadku rozhodcovského súdu, pričom dôkazy vylučujú poskytnutie týchto informácií. Informovanosť žalobkyne bola jej zákonom stanovenou povinnosťou a sama musí znášať následky, ak túto povinnosť nesplnila. Napadnutý rozsudok je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci sp. zn. C-464/01. Činnosť žalobkyne v rámci jej predmetu podnikania - sprostredkovanie poistenia je nie zanedbateľná v súvislosti o uzavretím zmluvy, ale je podstatnou skutočnosťou. Žalobkyňa nie je neprofesionálna a laikom, pretože pôsobila priamo pre žalovaného v oblasti sprostredkovania uzatvárania totožných poistných zmlúv ako je tá, z ktorej nároky boli posudzované rozhodcovským rozsudkom. Súd nesprávne skutkovo a právne posúdil individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky, lebo táto bola dohodnutá individuálne, na dôkaz čoho žalovaný pripojil viaceré listinné dôkazy. Nie je pravdou tvrdenie prvostupňového súdu, že spotrebiteľ podpísal rozhodcovskú doložku, lebo inú možnosť nemal. Toto nebolo ničím preukázané a ide o nepodložený záver bez dôkazu. Rozhodcovská doložka bola oboma zmluvnými stranami písomne dohodnutá v osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007 k poistnej zmluve č. 4466790003. Všetky tlačivá vyplňala osobne len žalobkyňa. Žalobkyňa aj keď túto podmienku prijala, mohla ju dodatočne opätovne odmietnuť v súlade s Dodátkom č. 2 k VPP. Je irelevantné, či takáto podmienka bola pripravená vopred a na formulári, pretože ju žalobkyňa mohla ovplyvniť. Žalobkyňa písomne prejavila svoju vôľu smerujúcu k uzavretiu rozhodcovskej doložky, a to podpísaním osobitných zmluvných dojednaní a zároveň písomne prejavila v zázname o požiadavkách a potrebách klienta, že nič iné nechcela dojednať, ani vylúčiť a vysvetliť. Žalovaný neviazal uzavretie poistenia na podpis rozhodcovskej doložky. Žalobkyňa bola preukázateľne informovaná o tom, čo obnáša mimosúdne riešenie sporov podľa zákona č. 244/2002 Z. z., o čom svedčí záznam o požiadavkách a potrebách klienta. Žalobkyňa bola poučená sama sebou. Súd prvého stupňa tento listinný dôkaz nesprávne vyložil. Žalobkyňa slobodne, vážne a určite súhlasila so znením rozhodcovskej doložky svojim podpisom pod „Osobitnými zmluvnými podmienkami“, jasne a zreteľne graficky i obsahovo oddelenými od VPP.

Odvolávajúc sa na rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 3Cdo/81/2011, na Smernicu 93/13/EHS a na ustanovenia § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovaný ďalej namieta, že súčasťou poistnej zmluvy sú aj VPP a na to, aby sa stali jej súčasťou, nebolo potrebné ich osobitne podpisovať. Podpisom

VPP žalobkyňa nezakladala vznik, zmenu a zánik nejakej povinnosti alebo práva. Poistná zmluva v súlade s platným Občianskym zákonníkom vyžaduje pre jej uzavretie podpísaný návrh poistnej zmluvy, publikované VPP ako jej súčasť, odovzdané klientovi priamo, alebo oznámené. Neexistuje zákonná možnosť, ako takto uzavretú poistnú zmluvu odmietnuť. V dôsledku využitia dohody o rozhodcovskom konaní obsiahnutej v poistnej zmluve žalobcu došlo ku zníženiu predpokladaných tzv. gama nákladov zahrnutých do ceny poistenia pre spotrebiteľa, a teda ku získaniu materiálnej výhody pre spotrebiteľa. Ak chce štát poskytovať spotrebiteľovi nadštandardnú ochranu napriek tomu, že tento porušuje príslušné ustanovenia zákona alebo povinnosť uhradiť iné zmluvné záväzky, akú ochranu poskytuje štát v rámci rovnakého postavenia pred zákonom tým spotrebiteľom, ktorí zákony rešpektujú a svoje záväzky plnia. K žiadnemu poškodeniu žalobkyne v rozhodcovskom konaní nedošlo a nebola porušená rovnosť účastníkov v rozhodcovskom konaní. Nesprávny je aj záver prvostupňového súdu, že s poukazom na rokovací poriadok boli porušené procesné práva žalobkyne. Procesná práva účastníkov by mali byť rovnaké, akú sú podmienky stanovené v občianskom súdnom konaní. Ak by aj mali byť rovnaké, stratil by sa zmysel arbitrážnych súdov. Podmienky kreácie rozhodcovských súdov sú v súlade so zákonom, čo nemôže byť porušením rovnosti a teda porušením zákona. Pokiaľ sa týka tvrdení prvostupňového súdu o akomsi porušovaní morálky zo strany žalovaného pri uplatňovaní nárokov voči žalobkyňi v rozhodcovskom konaní, keďže predmetom tohto konania nie je skúmanie nárokov vo veci samej, a toto nebolo ani predmetom dokazovania zo strany žalovaného, javí sa uvedené zo strany súdu prvého stupňa nefér a zaujaté vyjadrovať sa k tejto stránke a uvádzať to v odôvodnení rozsudku. Žalovaný si uplatnil len peňažnú pohľadávku, na ktorú mu vznikol nárok z poisteného vzťahu a ak existovali vecné a skutkové okolnosti, pre ktoré jeho nárok zanikol alebo nevznikol, mala to žalobkyňa uviesť v podanom odpore a vec sa mohla skončiť v konaní pred Arbitrážnym súdom.

Odvolateľ ďalej namietal, že zo zápisnice z vykonaných pojednávaní dňa 1.4.2014 a 25.4.2014 vyplýva, že súd prvého stupňa svoju procesnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku opomenul. Rozhodnutie je nepredvídateľné. Súd prvého stupňa do vyhlásenia rozhodnutia tajil, ktoré skutočnosti považuje za sporné, a ktoré nie, čím obmedzil procesné práva účastníkov konať pred súdom- rozsudok aj žalobný návrh majú vadu v petite. Žalobkyňa formulovala petit žaloby tak, že dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku neuviedla. Rovnako súd prvého stupňa v petite výroku, v ktorom zrušil rozhodcovský rozsudok, neuviedol dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku. Žalobkyňou podaná žaloba a z nej vychádzajúci petit rozsudku v časti o zrušení rozhodcovského rozsudku neodstraňuje stav právnej neistoty, ale naopak ho vytvára.

Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že sa plne stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že žalobkyňi patrí status spotrebiteľa, keďže pre seba uzatvárala životné poistenie a poistné z tejto zmluvy platila ako fyzická osoba, nie ako podnikateľ. Žalovaný jej nikdy nevysvetlil a ani ju nikdy neupozornil na pojem rozhodcovská doložka. V konaní dostatočne preukázala, že o doložke nebola informovaná. Žalovaný nijako nepreukázal, že ju o rozhodcovskej doložke informoval. O tejto sa prvýkrát dozvedela až v momente doručenia arbitrážneho rozsudku, pričom nie je jej známe, prečo jej tento rozsudok bol adresovaný a čoho sa žalovaný na základe tohto rozsudku domáha. Ako spotrebiteľ nemala na výber akúsi alternatívu v prípade vzniku sporu. Súd prvého stupňa správne konštatoval, že rozhodcovskú doložku, ktorá je na predtlačenom formulári, nemohla nijako ovplyvniť. Ak by aj nepodpísala osobitné dojednania, platili by VPP. Ani ako sprostredkovateľ poistenia nebola upozornená na rozhodcovskú doložku. Keby zmluva neobsahovala všetky podpisy, poistenie by uzavreté nebolo. Akákoľvek rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve je neplatná. Neuznáva právomoc rozhodcovského súdu. Nikdy nesúhlasila a ani nesúhlasí s tým, aby túto vec prejednal a rozhodol rozhodcovský súd. Vzhľadom na rokovací poriadok rozhodcovského súdu došlo k porušeniu jej procesných práv ako spotrebiteľa. Súd prvého stupňa dodržal všetky ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a vykonal všetky dôkazy navrhované žalobkyňou aj žalovaným a so všetkými dôkazmi sa vypořiadal v napadnutom rozsudku. K rozhodcovskému rozsudku sa nemala možnosť vyjadriť, predložiť návrhy na vykonanie dôkazov, podať vzájomnú žalobu a bola jej odňatá možnosť vyjadriť sa k dôkazom. Napadnutý rozsudok je objektívny.

Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania celkom vo výške 123,70 eur.

Dňa 27.08.2014 doručil žalovaný odvolaciemu súdu podanie žalovaného, označené ako doplnenie prílohy. Ide o rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/89/2014 z 28.05.2014.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich mu z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 11.09.2014 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní (§ 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka).

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

Rozhodcovské konanie je upravené v zákone č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,
- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,
- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,

- f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastníkov rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona,
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,
- j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa (§ 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní).

Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku (§ 41 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní).

Odvolačný súd konštatuje, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolačný súd sa s výnimkou týkajúcou sa konštatovania súdu prvého stupňa vo vzťahu k morálnemu správaniu žalovaného pri uplatňovaní si nárokov voči žalobkyňi, so závermi prvostupňového súdu ako aj s dôvodmi tam uvedenými stotožňuje.

Na tom, že právny vzťah vznikol nepochybne medzi žalobkyňou a žalovaným nič nemení okolnosť, že poisťnú zmluvu uzatvárala žalobkyňa ako sprostredkovateľka poistenia a ako aj poisťník.

K odvolacím námietkam žalovaného odvolačný súd na doplnenie konštatuje:

Účastníci konania uzavreli dňa 21.08.2007 poisťnú zmluvu č. 4342990083, predmetom ktorej bolo životné poistenie s obsahom špecifikovaným v predmetnej zmluve.

Pri uzavretí predmetnej poisťnej zmluvy žalobkyňa podpísala vyhlásenie, že bola oboznámená so všeobecnými poisťnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy. Súčasťou všeobecných poisťných podmienok sú aj osobitné dojednania č. 01/2007 k zmluve. Podľa týchto osobitných zmluvných dojednaní žalobkyňa so žalovaným, okrem iného, vyjadrili svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle čl. XV. časti VPP s tým, že toto ustanovenie chápu ako rozhodcovskú doložku.

Osobitné zmluvné dojednania k poisťnej zmluve žalobkyňa podpísala v deň podpisu poisťnej zmluvy. V deň uzatvorenia poisťnej zmluvy bol spísaný aj záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poisťným zmluvám. Záznam podpísala žalobkyňa.

V záhlaví predmetného záznamu je okrem iného uvedené, že v prípade vzniku sporov vyplývajúcich zo sprostredkovania poistenia je možné na ich mimosúdne vyrovnanie využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a všeobecných poisťných podmienkach platných od 01.01.2007.

Vychádzajúc z uvedeného odvolačný súd konštatuje správny záver prvostupňového súdu, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V predmetnej veci je rozhodcovská zmluva predformulovaná na tlačive žalovaného, pričom podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu, a to je práve aj prípad typových rozhodcovských zmlúv, ktoré sa predkladajú spotrebiteľom na podpis a majú vyvolať dojem, že si ich vyžiadali spotrebiteľia.

Spotrebiteľ, ak si želá niečo z určitých dôvodov, minimálne sa predpokladá, že vie, prečo chce niečo individuálne vyjednať. Skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je formulovaná v rámci štandardnej formulárovej zmluvy neodôvodňuje záver, že žalovaný preukázal osobitné vyjednanie.

Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 M Cdo 9/2012.)

Žalovaný si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad.

K odvolacej námietke žalovaného, že súd rozhodcovská doložka bola v danom prípade jednoznačne individuálne dojednaná, odvolací súd konštatuje správny záver prvostupňového súdu, že žalovaný tak v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a ani v odvolacom konaní nepreukázal individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku. Ani odvolací súd nemal najmenší dôvod na to, aby vylúčil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok len kvôli nadpisu, ktorý ani nekorešponduje s presným označením inštitútu „individuálne dojednaného zmluvného ustanovenia“.

K odvolacej námietke žalovaného, že žalovaná nie je laikom a sama je sprostredkovateľom poistenia, odvolací súd uvádza, že uvedená okolnosť nie je dôvodom na spochybnenie záveru, že rozhodcovská doložka, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, nebola dojednaná individuálne a že žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť obsah poisťnej zmluvy. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva a žalobkyňa to namietala aj v priebehu celého konania, že žalovaným nebola poučená o rozhodcovskej doložke a ani o jej následkoch z nej vyplývajúcich. Je pritom irelevantné, či žalobkyňa uzavretím zmluvy o poistení profitovala ako podnikateľ - sprostredkovateľ poistenia. Listinné dôkazy a vyjadrenia žalovaného nepreukázali, že by v danom prípade bolo došlo k individuálne dojednanej rozhodcovskej doložke. Žalobca nepreukázal ani z ničoho nevyplýva, že by bola podstata rozhodcovského konania vysvetlená žalobkyňou žalovaným v čase, keď mala byť odborne zaškolená ako sprostredkovateľka. Nebolo tiež preukázané, aby bola rozhodcovská doložka jednoznačne individuálne dojednaná. Za individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky nemožno považovať iba podpísanie osobitných zmluvných dojednaní vo formulárovej zmluve.

Zákon charakterizuje spotrebiteľskú zmluvu tak, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania túto charakteristiku spĺňa. Všeobecné poisťné podmienky, ktoré boli pripravené vopred pre veľký počet spotrebiteľov sú súčasťou zmluvy a tieto žalobkyňa ovplyvniť nemohla. Zo znenia rozhodcovskej doložky, obsiahnutej v časti XV. Všeobecných poisťných podmienok vyplýva, že všetky spory sa mali riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom.

Takáto rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, lebo je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, resp. vo VPP inkorporovaných do takejto zmluvy a nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná, pričom vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Pokiaľ ide o ustanovenie zmluvy Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007, odvolací súd konštatuje, že vyššie uvedené platí aj pre predmetné ustanovenie zmluvy, pretože v tomto ustanovení je opätovne obsiahnutá povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu tak, ako je to uvedené vo Všeobecných poisťných podmienkach.

Zo znenia VPP aj ustanovenia zmluvy Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007 nevyplýva nič iné, len povinnosť žalobkyne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že do poisťného vzťahu so žalobkyňou vstupoval ako s informovaným spotrebiteľom, o čom predkladá ako dôkaz Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve, odvolací súd uvádza, že v predmetnej listine je iba zmienka o možnosti využitia

inštitútu rozhodcovského konania bez toho, aby v nej boli náležite objasnené rozdiely medzi konaním pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom.

O pravdivosti výpovede žalobkyne a svedkov nevznikla pochybnosť ani v odvolacom konaní. Samotnú skutočnosť, že žalobkyňa nebola poučená o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej doložky a o dôsledkoch riešenia sporu v rozhodcovskom konaní žalobkyňa opätovne namietala vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného.

K odvolacej námietke žalovaného, že v konaní pred rozhodcovským súdom a v občianskom súdnom konaní sú rovnako zabezpečené procesné práva účastníkov, odvolací súd konštatuje, že ide o nedôvodnú odvolaciu námietku, pričom v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvého stupňa náležite s touto otázkou vysporiadal, a k čomu odvolací súd len na doplnenie správnosti tohto záveru prvostupňového súdu konštatuje, že pre spotrebiteľa je konanie pred rozhodcovským súdom nepochybne nevýhodnejšie, než je to v konaní pred všeobecným súdom. Okolnosť, či v rozhodcovskom konaní rozhodoval rozhodcovský súd kreovaný žalovaným, alebo nie, nespochybňuje záver o tom, že vo veci rozhodoval orgán, ktorý na to nemal právomoc.

Ani odvolaciu námietku žalovaného, že napadnutý rozsudok je nepredvídateľný, nepovažuje odvolací súd za dôvodnú, lebo dôvody, pre ktoré žalovaný rozsudok za takýto považuje, nemôžu objektívne založiť následok nepredvídateľnosti rozhodnutia. Napadnutý rozsudok vychádza z náležitého právneho aj skutkového posúdenia veci a odvolací súd konštatuje, že jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavke náležitého odôvodnenia.

Na základe uvedeného odvolací súd zhodnotil, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je správny a žalovaný neuviedol v odvolacom konaní také relevantné odvolacie dôvody, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok spolu s opravným uznesením a súčasným rozhodnutím o oprave čísla konania podľa § 164 O.s.p., lebo išlo o chybu v písaní, v súlade s ust. § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V odvolacom konaní neúspešný žalovaný nemá právo na náhradu trov konania. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyne vzniklo právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, ktoré jej odvolací súd priznal v celkovej výške 83,87 eur, pozostávajúcich z odmeny za 1 úkon právnej pomoci á 61,85 eur + režijný paušál á 8,04 eur + 20 % DPH vo výške 13,97, spolu 83,87 eur, ktoré uložil zaplatiť žalovanému na účet právneho zástupcu žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Uznesením č. k. 11C/168/2013-236 zo dňa 28.05.2014 v súlade s ustanovením § 164 Občianskeho súdneho poriadku opravil súd prvého stupňa II. výrok rozsudku tak, že tento správne znie, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyne trovy konania vo výške 214,55 eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Dňa 19.06.2014 podal proti uvedenému opravnému uzneseniu odvolanie žalovaný. V odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok bol označený č. k. 11C/168/2013-217. Právnemu zástupcovi žalovaného rozsudok zo dňa 16.05.2013 č. k. 11C/168/2013-229 doručený nebol. Napadnutým opravným uznesením Okresný súd Prešov zmenil výrok rozsudku zo dňa 16.05.2014 č. k. 11C/168/2013-229, a preto číslo konania rozsudku doručeného žalovanému je v rozpore s číslom konania rozsudku, ktorého II. výrok súd napadnutým opravným uznesením opravuje, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalovanému žiadny rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 11C/168/2013-229 doručený nebol, čo spôsobuje nezrozumiteľnosť a nevykonateľnosť napadnutého uznesenia. Nie je možné z neho zistiť, či mení výrok nejakého iného rozsudku (č. k. 11C/168/2013-229), alebo rozsudku doručeného odporcovi (č. k. 11C/168/2013217), alebo či došlo k chybe v písaní pri vyhotovovaní žalovanému doručeného rozsudku, alebo pri vyhotovení napadnutého opravného uznesenia.

Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnuté opravné uznesenie č. k. 11C/168/2013-236 a rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K uvedenému odvolací soud konstatuje:

Zo spisu nepochybne vyplýva, že napadnutý rozsudok má číslo konania 11C/168/2013-229. Súd prvého stupňa v opravnom uznesení č.k. 11C/168/2013 - 236 uviedol miesto pôvodného nesprávneho čísla konania rozsudku 11C/168/2013-217 správne číslo konania 11C/168/2013-229, pričom opravil II. výrok rozsudku a to výrok o trovách konania.

Preto uvedený nedostatok odstránil odvolací súd v odvolacom konaní a to postupom podľa § 164 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.